

Daniels Bog – Nummer et hundrede og fjorten

Den sidste generation: Åbenbaringen af Ezekiels profetiske opfyldelse og beseglingen af de 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Den generation, som var vidne til den tredje vees ankomst den 11. september 2001, er den sidste generation i jordens historie. Det afsnit fra Ezekiel, som bekræfter denne sandhed, blev af milleritterne forstået som direkte forbundet med lignelsen om de ti jomfruer og dermed med Habakkuks bog kapitel to. I denne historie foregreb synet i Habakkuks bog kapitel to, som ikke længere skulle "trække ud", og som blev opfyldt den 22. oktober 1844, den nært forestående søndagslov i De Forenede Stater. Men Ezekiels forudsigelse om synet, som ikke længere skulle forlænges, opfyldes fuldkomment i historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, som begyndte med den tredje vees ankomst den 11. september 2001.

Og Herrens ord kom til mig og lød således: Menneskesøn, hvad er det for et ordsprog, I har i Israels land, som lyder: Dagene trækker i langdrag, og ethvert syn slår fejl? Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Jeg vil gøre ende på dette ordsprog, og de skal ikke mere bruge det som et ordsprog i Israel; men sig til dem: Dagene er nær, og opfyldelsen af ethvert syn. For der skal ikke mere være noget tomt syn eller smigrende spådom i Israels hus. For jeg er Herren; jeg vil tale, og det ord, jeg taler, skal ske; det skal ikke mere trække i langdrag; for i jeres dage, du genstridige hus, vil jeg tale ordet og fuldbyrde det, siger den Herre Gud. Og Herrens ord kom atter til mig og lød således: Menneskesøn, se, de af Israels hus siger: Det syn, han ser, gælder mange dage frem i tiden, og han profeterer om tider, der ligger langt borte. Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Ingen af mine ord skal mere trække i langdrag, men det ord, jeg har talt, skal ske, siger den Herre Gud. Ezekiel 12:21–28.

Alle profeterne taler om de sidste dage, og det „fåfængelige syn“ og den „smigrende spådom“ „inden for Israels hus“ er den forfalskede sildige regn, et budskab om „fred og tryghed“, som hævder, at „det syn, han ser, gælder mange dage frem, og han profeterer om tider, der er langt borte“. Dette er Habakkuks „strid“, for de, som fremfører det „fåfængelige syn“, argumenterer imod „det syn, han ser“. De hævder, at „det syn, han ser, gælder mange dage frem, og han profeterer om tider, der er langt borte“. Sendebudene for budskabet om fred og tryghed hævder: „Dagene trækker ud, og ethvert syn slår fejl“; forudsagde han trods alt ikke den 18. juli 2020? Sendebudene for det „fåfængelige syn“ identificeres også af Ezekiel i kapitlets to første vers.

Og Herrens ord kom til mig og lød således: Menneskesøn, du bor midt iblandt et oprørs hus, som har øjne at se med, men ikke ser; de har ører at høre med, men ikke hører; thi de er et oprørs hus. Ezekiel 12:1, 2.

Profeterne er alle enige med hinanden og taler alle om de sidste dage, og da Kristus i beretningen om sin tjeneste henvendte sig til de trættekære jøder, citerede Han Esajas for at identificere de trættekære jøder, som dengang var ved at blive skilt fra Gud, som sådanne, der havde øjne at se

med, men ikke så, og ører at høre med, men ikke hørte. Nu som dengang henvender Ezekiel sig til laodikeisk adventismes spottere, vor tids trættekære jøder, som fremfører et budskab om fred og tryghed i opposition til budskabet om den sildige regn. Jesus var styret af de regler, Han nedlagde i sit Ord, så Hans forudsigelser henvender sig også til de sidste dage mere specifikt end til de dage, hvor Han henvendte sig til de trættekære jøder.

Derfor taler jeg til dem i lignelser; thi de ser uden at se, og de hører uden at høre eller forstå. Og på dem går Esajas' profeti i opfyldelse, som siger: I skal høre og høre, men ikke forstå, og I skal se og se, men ikke fatte. Thi dette folks hjerte er blevet forhærdet, og med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket, for at de ikke nogen sinde skal se med øjnene og høre med ørerne og forstå med hjertet og omvende sig, så jeg kunne helbrede dem. Men salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. Thi sandelig siger jeg eder: Mange profeter og retfærdige har længtes efter at se det, som I ser, og så det ikke, og efter at høre det, som I hører, og hørte det ikke. Matthæus 13:13–17.

Fænomenet med et folk, som hører, men ikke hører, og ser, men ikke ser, er kendetegnet på et tidligere Guds folk, som er ved at blive forbigået. Dette profetiske fænomen er en opfyldelse af Esajas' profeti om en sådan situation. Som med alle profeter taler Esajas, sammen med Kristus, om de sidste dage.

I det år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og slæbet af hans klædning fyldte templet. Over den stod seraferne; hver af dem havde seks vinger: med to dækkede han sit ansigt, og med to dækkede han sine fødder, og med to fløj han. Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hæskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed. Og dørens poster bevægede sig ved røsten af ham, der råbte, og huset blev fyldt med røg. Da sagde jeg: Ve mig! for det er ude med mig; fordi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber; thi mine øjne har set Kongen, Hæskarers Herre. Da fløj en af seraferne hen til mig, og i sin hånd havde han en glødende kul, som han med tangen havde taget fra alteret. Og han lagde den på min mund og sagde: Se, denne har rørt ved dine læber; og din misgerning er taget bort, og din synd er sonet. Og jeg hørte Herrens røst, som sagde: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg; send mig. Og han sagde: Gå og sig til dette folk: I skal høre og høre, men ikke forstå; og I skal se og se, men ikke fatte. Gør dette folks hjerte fedt, og gør dets ører tunge, og tilluk dets øjne, for at det ikke skal se med sine øjne og høre med sine ører og forstå med sit hjerte og omvende sig og blive lægt. Esajas 6:1–10.

Esajas, Ezekiel og Kristus repræsenterer alle dem, som bliver beseglet i de sidste dage, under den sildige regn, når den sande og den falske lære om den sildige regn bliver drøftet, til opfyldelse af Habakkuks andet kapitel. Ifølge Jesus ser de retfærdige i den tidsperiode, hvor dette opfyldes, lignelserne, hvilket er et symbol på profeti. De "vise" forstår den profetiske lære om den sildige regn, men de, som repræsenteres ved de ordstridige jøder, ser eller hører ikke, og ifølge Ezekiel fremfører de et budskab om fred og tryghed, idet de hævder, at opfyldelsen af forudsigelserne ligger langt ude i fremtiden. De fornægter ikke forudsigelserne; de ordstridige jøder gav blot læbetjeneste til forudsigelsen om den kommende Messias; men de henlagde ganske enkelt begivenheden til en fjern fremtid. Dog udtalte Jesus en velsignelse over dem, som ville "se" deres

tids profetiske budskab.

På Kristi tid var det det budskab, som ankom ved Hans dåb, da Helligånden dalede ned. Helligåndens nedstigen ved Hans dåb var et forbillede på den engels nedstigen i Åbenbaringen 10 den 11. august 1840. Den guddommelige nedstigen i hver af disse historier markerede ankomsten af nærværende sandheds budskab for den tidsalder; for Jesus var det budskabet om Hans død og opstandelse, sådan som det blev fremstillet ved Hans dåb. For milleritterne var det budskabet om islam i den første og anden ve, som stadfæstede tidens profetis prøvende budskab. Begge disse historier stemmer overens med ankomsten af den sildige regns prøvende budskab den 11. september 2001. Dette er grunden til, at søster White nedskriver følgende:

„Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu fremholdes med kraft, for der er mange mennesker, som har mistet orienteringen. Budskaberne skal bringes ud til alle menighederne.“

„Kristus sagde: 'Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. Thi sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og så det ikke; og at høre det, som I hører, og hørte det ikke' [Mattæus 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så de ting, der blev set i 1843 og 1844.

“Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; afslutningsværket må udføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds forordning, og det vil vokse til et højt råb. Da vil Daniel stå frem på sin plads for at aflægge sit vidnesbyrd.

Vore menigheders opmærksomhed må vækkes. Vi står ved grænsen til den største begivenhed i verdens historie, og Satan må ikke få magt over Guds folk, så han får dem til at sove videre. Pavedømmet vil fremtræde i sin magt. Alle må nu vågne op og granske Skrifterne, for Gud vil kundgøre for sine trofaste, hvad der skal ske i den sidste tid. Herrens ord skal komme til hans folk med kraft....

„Dette er, hvad der er blevet fremstillet for mig — at vi sover og ikke kender tiden for vor besøgelsestid. Men dersom vi ydmyger os for Gud og søger Ham af hele hjertet, vil Han lade sig finde af os.“ Manuscript Releases, bind 21, 436–438.

Det budskab, som er blevet forbilledliggjort ved Messias' nutidssandhedsbudskab i Kristi historie og nutidssandhedsbudskabet fra 1840 til 1844, peger frem mod de sidste dage, hvor milleritbudskabet gentages. De, som i de fremstillede historiske forløb skildres som ude af stand til at „se og høre“, „kender ikke deres besøgelsestid“. Når Esajas fremlægger den første henvisning til budbærerne for det forfalskede budskab om den sene regn, som ser, men ikke ser, angiver han tidspunktet, hvor denne periode begynder, den periode, om hvilken søster White sagde: „et af Gud fastsat budskab, som vil svulme op til et højt råb.“ „Af Gud fastsat“ betegner et bestemt tidspunkt, hvor budskabet ville ankomme, og i vers tre i Esajas' sjette kapitel fastslår Esajas dette tidspunkt.

Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed. Esajas 6:3.

Søster White påviser, at når englenerne råber til hinanden: »Hellig, hellig, hellig« i det afsnit, hvor Esajas fremstiller dem, som har øjne, der ser, men ikke ser, opfyldes dette den 11. september 2001.

„Når de [englenerne] ser fremtiden, da hele jorden skal fylles med Hans herlighed, gjenlyder den triumferende lovsangen fra den ene til den andre i melodisk sang: 'Hellig, hellig, hellig er Herren, herskarenes Gud.' De er fuldt tilfredse med å herliggjøre Gud; og i Hans nærvær, under Hans godkjennende smil, ønsker de ikke noe mer. Ved å bære Hans bilde, ved å utføre Hans tjeneste og tilbe Ham, er deres høyeste ambisjon fullt ut nådd.“ Review and Herald, 22. desember 1896.

Den 11. september 2001 begynte beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, og silregnen begynte at dryppe, og Habakkuks strid begynte, idet lignelsen om de ti jomfruer blev gentaget. På dette tidspunkt fandt Ezekiels profeti sin fuldkomne opfyldelse. Det profetiske ord skal ikke længere tøve, og den generation, som var vidne til den 11. september 2001, er planeten jordens sidste generation, for synet ved adventismens afslutning forkynnder nådetidens ophør ved Kristi andet komme. Et andet vidne om dette forhold findes i Lukasevangeliet, kapitel enogtyve.

Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ingenlunde forgå, før alt er sket. Himmelf og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. Lukas 21,32.33.

I Lukas kapitel enogtyve identificerer Jesus den sidste generation i jordens historie. Han har netop givet en oversigt over en fremadskridende historie fra Jerusalems ødelæggelse i år 70 og hele vejen gennem milleritternes historie. Dernæst træder Han ud af den fortællende fremstilling af den direkte identifikation af profetisk historie og fremsætter en lignelse, som ganske enkelt gentager og uddyber den profetiske historie, Han fremlagde. Derved gav Han to indre vidner til den samme beretning, og Han afsluttede ved at identificere, at den „generation“, som var vidne til disse begivenheder, ville leve indtil Hans genkomst, hvorved Han i sammenhængen identificerede den generation, som repræsenteres ved de hundrede og fireogfyrre tusind.

Historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde er den sidste generation, og de smager ikke døden, skønt de lever på den tid, da himmel og jord forgår.

Men Herrens dag skal komme som en tyv om natten; på den dag skal himlene forgå med et vældigt brag, og elementerne skal opløses i brændende hede, og jorden og de gerninger, som er på den, skal opbrændes. Da nu alle disse ting således skal opløses, hvorledes bør I da ikke være i helligandel og gudsfrygt, idet I venter på og fremskynder Guds dags komme, på hvilken himlene, sat i brand, skal opløses, og elementerne skal smelte i brændende hede. 2 Peter 3:10–12.

Kristi andet komme blev fremstillet ved Kristi forklarelse på bjerget.

»Moses på forklarelsens bjerg var et vidne om Kristi sejr over synd og død. Han repræsenterede dem, som skal komme frem af graven ved de retfærdiges opstandelse. Elias, som var blevet taget til himlen uden at se døden, repræsenterede dem, som vil leve på jorden ved Kristi andet komme, og som vil blive »forvandlet i et nu, i et øjeblik, ved den sidste basun«; når »dette dødelige må iføre sig udødelighed«, og »dette forgængelige må iføre sig

uforgængelighed«. 1 Korintherbrev 15:51–53. Jesus var iklædt himlens lys, således som Han vil vise sig, når Han kommer »anden gang, uden synd, til frelse«. For Han vil komme »i sin Faders herlighed sammen med de hellige engle«. Hebræerbrevet 9:28; Markus 8:38. Frelserens løfte til disciplene blev nu opfyldt. På bjerget blev det kommende herlighedsrige fremstillet i miniature, — Kristus Kongen, Moses som repræsentant for de opstandne hellige og Elias for dem, der er blevet forvandlet.« Alfa og Omega, 421.

Elias, som ikke døde, repræsenterer de hundrede fireogfyrre tusind, som ikke dør, og Moses repræsenterer dem, som dør. I de sidste dage er disse to klasser fremstillet i Åbenbaringen kapitel syv som de hundrede fireogfyrre tusind og den store skare. Når det femte segl åbnes i Åbenbaringen kapitel seks, gives der hvide klæder til dem, som blev myrdet af pavedømmet under den mørke middelalder.

“Og da han åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, som var blevet dræbt for Guds ords skyld og for det vidnesbyrds skyld, som de holdt fast ved; og de råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru, vil du undlade at dømme og hævne vort blod på dem, som bor på jorden? Og der blev givet hver enkelt af dem hvide klæder [De blev erklæret rene og hellige]; og der blev sagt til dem, at de endnu en kort tid skulle hvile, indtil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle dræbes ligesom de, var fuldtallige’ [Åbenbaringen 6:9–11]. Her blev der for Johannes fremstillet scener, som ikke var virkelighed dengang, men som ville blive det i en fremtidig tidsperiode.” Manuscript Releases, bind 20, 197.

Martyrerne spørger, hvornår Gud vil hævne deres mord. En martyr havde Jesu tro, før han blev myrdet, for det var netop åbenbarelsen af denne tro, der fik pavedømmet til at myrde ham. Hvide klæder repræsenterer Kristi retfærdighed, men de hvide klæder, som blev givet til disse sjæle, der var blevet myrdet, blev givet til dem efter deres martyrium. Klæderne er et symbol på martyrium, ikke blot på Kristi retfærdighed. En martyr har Kristi retfærdigheds klædning, før han bliver myrdet. Den store skare i Åbenbaringen syv får givet hvide klæder og repræsenterer således dem, der dør under det kommende søndagslovens blodbad. Således er de et hundrede og fireogfyrre tusinde repræsenteret ved Elias, og de trofaste, som dør i Herren, ved Moses på forklarelsens bjerg.

De hundrede og fireogfyrre tusind er den slægt, som ikke dør, og de er den slægt, som Kristus henviser til som værende i live, når himlene og jorden forgår i Lukas kapitel enogtyve.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

"Abels mord var det første eksempel på det fjendskab, som Gud havde erklæret skulle bestå mellem slangen og kvindens sæd — mellem Satan og hans undersåtter og Kristus og hans efterfølgere. Ved menneskets synd havde Satan fået herredømme over menneskeslægten, men Kristus ville sætte dem i stand til at kaste hans åg af sig. Hver gang en sjæl ved troen på Guds Lam afsværger syndens tjeneste, optændes Satans vrede. Abels hellige liv vidnede imod Satans påstand om, at det er umuligt for mennesket at holde Guds lov. Da Kain, drevet af den Ondes ånd, så, at han ikke kunne beherske Abel, blev han så rasende, at han tog hans liv. Og hvor som helst der findes nogen, som vil stå frem til retfærdiggørelse af Guds lovs retfærdighed, vil den samme ånd blive åbenbaret imod dem. Det er den ånd, som gennem alle tidsaldr har rejst bålet

og antændt brandstakken for Kristi disciple. Men de grusomheder, der ophobes over Jesu efterfølger, tilskyndes af Satan og hans skarer, fordi de ikke kan tvinge ham til at bøje sig under deres herredømme. Det er en besejret fjendes raseri. Hver af Jesu martyrer er død som en sejrvinder. Profeten siger: »De overvandt ham [‘den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan’] i kraft af Lammets blod og i kraft af deres vidnesbyrds ord; og de elskede ikke deres liv indtil døden.« Åbenbaringen 12:11, 9." Patriarker og Profeter, 77.